

متن پرسش

سلام استاد: گاهی اوقات با خود می‌گویم نکند مشکل از من بوده که نشده است و نمی‌شود. گاهی اوقات چشمم را می‌بندم و فقط می‌گویم یا علی (ع). از این طرف فکر اوضاع کنونی مرا به جنون می‌کشد و چشم دل را بر قلب می‌بندم و می‌گویم هرچه بادا باد. وقتی را هم، مثل حالا قرآن می‌خوانم و در آیات سوره عنکبوت غرق می‌شوم و هی دست و پامی‌زنم تا از شدت افکارم به خواب فرو می‌روم، اما باز هم که بیدار می‌شوم با خود می‌گویم نکند ماجرای معلق بودن در این اوقات، حکایت در آیه: «أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ» دارد؟ یعنی مگر نمی‌بینیم که بیرون از حرم جمهوری اسلامی هیچ هستیم، پس چرا باز هم به خدا کفر می‌ورزیم؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: آری! حاضرشدن در تاریخی که زمینه گسترش رحمت واسعه الهی می‌باشد؛ کار آسانی نیست، بخصوص که حجاب‌هایی مانند حجاب مشکلات اقتصادی غرب‌زدگی و نظام اداری غیر مردمی مانع جلوات رحمت او می‌باشد. ولی این مائیم و پایداری در پای این نظام زیر سایه رهبری که تمام کلمات و رهنمودهای‌شان حکایت ایمان و توکل است و این یعنی مقاومت در بستر تهدیدهای نرم‌افزاری دشمن. بیانات رهبر معظم انقلاب با مردم آذربایجان را باید چندین و چند بار مرور کرد. رفقا نیز نشستی داشتند که خوب است به سخنان آن‌ها نیز توجه شود. <https://eitaa.com/khanehtolab/1098> موفق باشید